

ANKE DE GRAAF

Kwetsbaar geluk

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

De villa waarin het gezin Hildenburg woonde was groot, licht en riant en stond in een rustige laan in de nieuwbouwwijk de 'Kersenboogerd' in Hoorn, in Noord-Holland. De woning had hoog opgetrokken muren, dat betekende ruime kamers op de eerste verdieping. Ze had veel grote ramen, een prachtige voordeur en een dak belegd met glanzende, blauwe pannen. Frank Hildenburg vond die blauwe pannen apart en hij vond ze mooi.

De villa stond te midden van een uitstekend verzorgde tuin. Daartoe reed zo nu en dan een werkbuis met een grote aanhangwagen van een hoveniersbedrijf vol gereedschap en materialen de Kastanjelaan in; Frank Hildenburg had geen tijd om te maaien, te snoeien en bollen te poten. Hij was de eigenaar van een goedlopend architectenbureau. Het bedrijf vroeg veel tijd en aandacht van hem, maar Frank deed zijn werk met plezier en grote inzet. Er moest geld verdiend worden om

alle kosten te kunnen betalen en dat verdienen gebeurde gelukkig ook, het kantoor draaide lekker en het gezin in het grote huis had het financieel goed.

Ook in zijn privéleven was Frank een gelukkig en tevreden man. Als hij boos was, en dat overkomt iedereen toch van tijd tot tijd, kon hij behoorlijk uit zijn slof schieten, ook thuis bij vrouw en kinderen. Maar die boosheid werd dikwijls gevoed door het feit – dat maakte Frank Hildenburg zichzelf graag wijs – dat hij moest nadenken hoe de problemen en probleempjes ‘op de zaak’ het beste konden worden opgelost. Maar door gehannes thuis, meestal over onbelangrijke voorvalletjes, kwam hij aan dat denken niet toe. Het ergerde hem, er was zo weinig begrip, vooral bij de kinderen toen ze nog klein waren, en ja, dan klonken de woorden die hij de kamers inslingerde weleens te luid. Maar zijn vrouw noch de kinderen maakten zich er druk om. Het oudste jongetje, Frederik, had eens wijs tegen zijn kleine broertje gezegd: ‘Laat papa maar schreeuwen, hoe harder hij schreeuwt hoe eerder zijn schreeuwtjes op zijn. Dan wordt het weer stil.’ Maurits, toen vier jaar, had er weinig van begrepen. Toen Frank het hoorde

had hij er hartelijk om gelachen. Zo gingen de nog kleine kinderen al zonder respect met hun vader om...

Nadat Frank Hildenburg en Marijke van Keulen elkaar achtentwintig jaar geleden ontmoetten op een gezellig avondje bij Tim Louwers en zich in de drukte om hen heen aan elkaar hadden voorgesteld – ‘Ik ben Frank Hildenburg, ik Marijke van Keulen’ – keken ze elkaar in de ogen en wisten ze beiden dat dit een ontmoeting was die ze niet meer zouden vergeten. Ze wisten het zeker: wij horen bij elkaar. Zo kan het gaan in het leven als je de juiste man of vrouw tegenkomt, als het geluk op je pad komt.

Het had geen zin lang verkering te hebben, ook een lange verlovingstijd om elkaar beter te leren kennen was voor hen nonsens, en toen ze elkaar ruim een jaar kenden zei Frank dat hij dolgraag met haar wilde trouwen en zei Marijke lachend dat zij dat ook met hem wilde.

Hun eerste woning stond aan de Tweeboomlaan. Het was geen groot huis, maar ze richtten het gezellig in en ze voelden zich er thuis. Ze waren gelukkig; geluk heeft niets te maken met een kleine of een grote woonplek.

Ruim een jaar na de huwelijksdag werd hun eerste zoon geboren, Frederik.

‘Hij is vernoemd naar mijn vader,’ zei Frank. Ja, dat wist Marijke, ze wist ook dat de vader van Frank door iedereen Fred genoemd werd, Fred Hildenburg, maar Frank wilde dat beslist niet. ‘Ik vind Fred niet prettig klinken. Ons kereltje heet Frederik. Het is toch een mooie naam? Wij noemen hem vanaf dit moment altijd Frederik en als iemand in de familie- of kennissenkring zijn naam toch afkort tot Fred, verbeteren we dat meteen. Je zult zien, als wij volhouden, blijft ons ventje totdat hij een oud manneke is geworden Frederik Hildenburg.’

Marijke, vanuit het kraambed, had lachend toegegeven.

Drie jaar later werd hun tweede zoon geboren, Maurits. Heerlijke kereltjes, dappere mannetjes; hun ouders waren dolblij met het tweetal.

Toen Frederik zijn zevende verjaardag had gevierd en Maurits vier was geworden, maakte het huwelijk van Frank en Marijke een diepe crisis door.

Bijna negen maanden nadat het gevaar van een scheiding was afgewend werd een doch-

tertje geboren. Marijkes moeder had gezegd, met een lachje, maar toch: ‘Mijn moeder noemde vroeger zo’n baby’tje een “kindje van hoop”, omdat men hoopte dat door de komst van dit zoontje of dochtertje het huwelijk beter zou gaan.’

Frank had erom gelachen en hij had gezegd: ‘Nee, moeder Maartje, dit kindje is een liefdesgeschenk.’ Marijke had niets gezegd.

Nu, vele jaren later, deze middag in hun prachtige huis, dacht Marijke aan die tijd terug. En ze nam zich voor om eens, als er tijd en rust voor was – en dat was deze middag beslist niet het geval – over de gebeurtenissen van toen na te denken.

Toen Marijke hem had verteld dat ze zwanger was van hun derde, vond Frank – en zij was het met hem eens geweest – dat de tijd gekomen was om uit te kijken naar een ruimere woning. Een gezin met drie kinderen in dit huis was echt te veel. Ze hoopten beiden dat hun derde kindje een meisje zou zijn, maar met een derde jongetje waren ze beslist ook heel blij geweest. Maar Frank vond een gezin met zonen en dochters geweldig.

Het architectenbureau dat Frank al enkele jaren voor hun huwelijk had geopend – hij

was een ondernemend man – liep uitstekend. Veel werk, een ruim inkomen. Ze kochten het grote huis in de Kastanjelaan. Kort nadat ze de woning hadden betrokken en ze de drukte van nieuwe meubelen aanschaffen en verhuizen te boven waren gekomen, werd het kindje geboren. Een meisje, een prachtige baby met donkere haartjes en een rond kopje. Volgens Frank lag er een wondertje in de wieg. Frank stelde voor haar naar hun beide moeders te vernoemen. Zijn moeder heette Anna, de moeder van Marijke Maartje. Van die twee namen maakte hij Anne-Martine. Marijke vond het een prachtige naam en zo werd deze kleine pop in het leven geïntroduceerd als Anne-Martine Hildenburg.

Goede jaren en blij zijn met elkaar gingen voorbij. Het architectenbureau van Frank breidde zich uit, het smalle pand in de Muntstraat waar hij dus al voor zijn huwelijk was begonnen, werd te klein. Frank hoorde dat een oud, statig pand aan Het Grote Oost te koop kwam. Kijken, rekenen, overleggen en uiteindelijk beslissen tot aankoop over te gaan. De naam ‘Hildenburg’ was bekend bij mensen die een nieuwe woning wilden laten

bouwen of hun woning wilden verbouwen of restaureren. Hildenburg was in West-Friesland, en ook daarbuiten, een betrouwbaar adres.

Frederik had zijn zesentwintigste verjaardag gevierd, hun oudste was al een hele kerel. Hij leek op Frank, ook blond, groot, innemend en wetend wat hij wilde, hij had beslist het karakter van de Hildenburgers. En daar was volgens moeder Marijke niets mis mee. Frederik was het jaar daarvoor afgestudeerd en hij had inmiddels een goede baan in Haarlem. Hij woonde samen met Tineke, een meisje dat dikwijls op een grappige en leuke manier naar gebeurtenissen die zich rond haar afspeelden kon kijken, en over de mensen met wie ze omging op een knus toontje vertelde. Frank en Marijke hadden Tineke met plezier in hun gezin opgenomen. ‘Ze past uitstekend bij Frederik en ze past ook goed bij ons,’ had Frank over haar gezegd en dat was, stelde men in huize Hildenburg vast, een juiste uitspraak. Frederik en Tineke wilden binnen niet al te lange tijd trouwen.

Maurits was drieëntwintig. Hij leek ook op zijn vader. ‘Ja,’ had Frank daarover lachend

gezegd, ‘ik geef mijn kinderen een keurmerk mee.’ Maurits was ook blond, groot en vriendelijk en ook hij wist wat hij wilde. Hij studeerde nog: marketing aan de universiteit van Amsterdam. Hij huurde in die stad een kamer in een smalle straat in de binnenstad, want elke morgen van Hoorn naar Amsterdam reizen en in de avond weer terugkeren, kostte veel te veel tijd. Maurits had een lief meisje uitgezocht, Guusje, ook zij viel in de smaak bij haar toekomstige schoonouders en dat was prettig, want er kunnen nare toestanden uit voortkomen als de één de ander niet mag...

En dan hun dochter, Anne-Martine. Ze was negentien. Ze had donker haar en bruine ogen, net als haar moeder. Alle Van Keulens hadden donker haar en bruine ogen.

Deze mooie zomermiddag zat Marijke in de ruime voorkamer. Ze was alleen en dat was goed, want ze wilde het gesprek voorbereiden dat ze straks, als Anne-Martine thuiskwam, met haar dochter zou voeren.

Dat ‘voorbereiden’ was een opdracht die Frank haar enige dagen geleden min of meer had toegeschoven. Hij zei haar die avond op een voorzichtige, subtiele wijze – dat kon

Frank keurig doen – dat ze in haar omgang met familieleden, vrienden en vriendinnen vaak te open was en sommige problemen te snel aanpakte. Het was niet de bedoeling er direct met de botte bijl op in te hakken, natuurlijk niet, maar juist voorzichtiger te werk te gaan, vooral nu een heftig gesprek tussen moeder en dochter gepland stond. Dat was een belangrijke tip voor haar. Hij vertelde hoe hij een gesprek voerde. En Frank Hildenburg, dat viel niet te ontkennen, behaalde successen met zijn gesprekken. Hij sleepte er grote opdrachten mee binnen. Hij bracht die avond zijn wijsheid op Marijke over. Frank verstond de kunst een goed gesprek te volgen, zij wilde proberen zijn wijsheden te voeren. Het ging tenslotte om het goede resultaat en de tevredenheid bij hen na afloop van het gesprek met Anne-Martine.

‘Wanneer jij naar voren wilt brengen wat je niet aanstaat, stort je de woorden als een bruisende waterval over de personen die naar je luisteren heen, je overvalt ze ermee, ze kunnen ze niet ontwijken,’ had Frank gezegd. Vreselijk overdreven natuurlijk, zo erg was het beslist niet en bovendien – had ze gedacht – ze móésten ze ook niet kunnen ontwijken.